

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., v právní věci

žalobce: **V. H.**
zastoupený advokátem JUDr. Filipem Mochnáčem
sídlem Heršpická 813/5, 639 00 Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 2. 2017, č. j. MV-14888-4/SO-2017

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí ze dne 24. 11. 2016, č. j. OAM-9402/TP-2016, jímž Ministerstvo vnitra dle § 75 odst. 1 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále též „zákon o pobytu cizinců“), zamítlo žádost žalobce o vydání povolení k trvalému

pobytu, a to pro nesplnění podmínky nepřetržitého pětiletého pobytu na území České republiky ve smyslu § 68 zákona o pobytu cizinců.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Ve včas podané žalobě žalobce předně namítal, že žalovaná dospěla na podkladě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním, z nichž následně dovodila nesprávné právní závěry. Zejména měla nesprávně hodnotit shromážděné podklady, čímž překročila meze správního uvážení. S některými důkazy a tvrzeními se vůbec nevypořádala a nebrala je v potaz. Skutkový stav, který žalovaná považovala za základ, tak nemá oporu ve spise. Také procesním postupem žalované byl žalobce zkrácen na svých právech.
3. Žalobce dále setrval na svých námitkách, které uplatnil v průběhu správního řízení, a které žalovaná náležitě nevypořádala. Měl za to, že podmínky pro udělení povolení k trvalému pobytu řádně splnil, a to jak ve vztahu k době nepřítomnosti v každém jednotlivém případě, tak i v souhrnu tak, že tato doba nepřesáhla dobu uvedenou v § 68 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Ve věci nebyl řádně vyslechnut, a proto se k této otázce nemohl vyjádřit. Záznamy v cestovním dokladu představovaly pouze velmi orientační údaj o době jeho pobytu na území, nikoli jediný směrodatný. Tyto záznamy nemusí být a často nejsou do cestovního dokladu vyznačovány striktně při každém vycestování a přicestování cizince z nebo na území. Tak tomu bylo i v projednávaném případě, kdy údaje z cestovního dokladu neodrážejí skutečnou dobu (ne)přítomnosti žalobce na území. Absolvoval několik cest, aniž by o tom byl učiněn záznam. Z napadeného rozhodnutí ani z obsahu správního spisu navíc není zřejmé, jakým způsobem správní orgány vypočetly a dospěly k celkové době jeho nepřítomnosti na území České republiky ve výši 398 dnů. Takové tvrzení je proto nepřezkoumatelné a nesprávné.
4. Žalobce nemohl ve správním řízení řádně uplatnit svá procesní práva. Konkrétně mu byla upřena možnost se k věci vyjádřit, být řádně vyslechnut a předložit podklady k nejasnostem ohledně nepřetržitosti pobytu na území České republiky. K této otázce se v průběhu správního řízení před ministerstvem nevyjádřil, a ani nemohl, neboť ze správního spisu nebylo patrné, že je tato podmínka považována za nesplněnou. Také nebylo zřejmé, kterých období se takové pochybnosti týkají. Pokud tedy žalobce předložil lékařská potvrzení až v rámci odvolacího řízení, nemohl tak učinit opožděně, jak tvrdil žalovaný. Žalobce dále poukázal na to, že Ministerstvo vnitra v obdobných případech žadatele vyzývá k poskytnutí součinnosti a k prokázání důvodů nepřítomnosti na území s uvedením konkrétních období nepřítomnosti, která je třeba objasnit. Nemůže tedy obstat argumentace žalovaného, že žalobce postupoval v rozporu s § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, pokud podklady týkající se důvodu jeho nepřítomnosti předložil až s podaným odvoláním.
5. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované k žalobě

6. Ve vyjádření k žalobě žalovaná odkázala na spisový materiál a napadené rozhodnutí. To splňuje všechny požadavky na odůvodnění dle § 68 odst. 3 správního řádu. Dále uvedla, že přezkoumatelným způsobem zdůvodnila, jak se vypořádala s odvolacími námitkami žalobce, z jakých důvodů je považovala za mylné či nerozhodné a jakými úvahami se řídila při hodnocení důkazů a výkladu právních předpisů. Žalobcova žádost byla posouzena

správně a v souladu se zákonem. Žalobce nesplnil podmínku nepřetržitosti pobytu ve smyslu § 68 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, a proto nebylo možné jeho žádosti vyhovět. Vzhledem k uvedenému žalovaná navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Replika žalobce

7. Žalobce v replice k vyjádření žalované ze dne 5. 6. 2017 nesouhlasil s argumentací žalované a setrval na svých žalobních námitkách. Opětovně poukázal na porušení procesních práv v průběhu správního řízení.

V. Posouzení věci soudem

8. Krajský soud, v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“), bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalované, jakož i rozhodnutí ministerstva včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná**.
9. Předně se krajský soud zabýval žalobní námitkou o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, pokud by napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné. Tuto námitku žalobce formuloval tak, že se žalovaná zcela přiklonila k závěrům ministerstva, aniž by se s odvolacími námitkami žalobce vypořádala. Dle soudu je však napadené rozhodnutí strukturované a ve sporných otázkách dostatečně odůvodněné. Žalovaná reagovala na všechny podstatné aspekty projednávané věci a relevantní námitky, které ve správním řízení žalobce vznesl. Námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí je proto nedůvodná.
10. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobce o povolení k trvalému pobytu na území České republiky pro nesplnění podmínky 5 let nepřetržitého pobytu na území ve smyslu § 68 zákona o pobytu cizinců.
11. Dle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců (ve znění účinném do 14. 8. 2017), je podmínkou pro vydání povolení k trvalému pobytu pětiletý nepřetržitý pobyt na území České republiky. Druhý odstavec tohoto ustanovení upřesňuje, která období a jak se do doby pobytu cizince na území započítávají, mj. i jak dlouhé období nepřítomnosti cizince lze započítat do doby pobytu. Konkrétně dle písmene e) se do doby pobytu započítávají období nepřítomnosti cizince na území v průběhu doby pobytu podle písmen a) až d), pokud tato jednotlivá období nepřítomnosti nepřesáhla 6 po sobě jdoucích měsíců a pokud ve svém souhrnu nepřesáhla 310 dnů; pokud jedno období nepřítomnosti cizince na území nebylo delší než 12 po sobě jdoucích měsíců ze závažných důvodů, zejména jde-li o těhotenství a narození dítěte, závažné onemocnění anebo studium nebo odborné školení, nepřetržitost pobytu je zachována, přičemž toto období se do doby pobytu podle odstavce 1 nezapočítává.
12. Při přezkumu napadeného rozhodnutí soud vycházel z následujících skutečností, jak vyplynuly z obsahu správního spisu. Z výpisu Cizineckého informačního systému (CIS) soud zjistil, že žalobce pobýval na území České republiky od roku 2004 – nejprve na základě dlouhodobého víza k pobytu za účelem „*účast v právnické osobě*“ od 10. 4. 2004 do 9. 4. 2005, poté na základě prodlužovaného povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání od 10. 4. 2005 do 28. 2. 2008, a následně od 29. 2. 2008 do 28. 2. 2010 na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „*výkonný manažer – účast v právnické osobě*“. S platností od 11. 2. 2010 do 30. 6. 2010 na území pobýval na základě povolení k

dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání, poté od 1. 7. 2010 do 30. 6. 2012 za účelem „výkonný manažer – účast v právnické osobě“. Postupně pak žalobce požádal o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání, poté o vydání zaměstnanecké karty, a dále o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ, avšak všechna tato řízení byla zastavena. Dne 2. 11. 2016 byl žalobci vydán výjezdní příkaz s platností do 15. 11. 2016. Dne 14. 11. 2016 podal žalobce žádost o udělení dlouhodobého víza za účelem strpění pobytu na území. Předmětem projednávané věci je žalobcova žádost o vydání povolení k trvalému pobytu ze dne 15. 6. 2016.

13. Z rozhodnutí ze dne 24. 11. 2016, č. j. OAM-9402/TP-2016, dále vyplynulo, že ministerstvo považovalo podmínky pro udělení trvalého pobytu za splněné, pokud bylo možné jejich splnění konstatovat v okamžiku podání žádosti. V souladu s eurokonformním výkladem vyložilo § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců tak, že postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta přiznává pouze cizinci, který na území České republiky pobýval nepřetržitě po dobu 5 let, které bezprostředně předcházely podání žádosti. V případě žalobce proto vycházelo z období od 15. 6. 2011 do 14. 6. 2016. Ministerstvo nerozporovalo, že žalobce v souvislosti s délkou všech svých pobytových titulů na území České republiky dosáhl na požadovaných 5 let pobytu, problémem byla otázka nepřetržitosti, která dle ministerstva nebyla zachována, tedy nebyla splněna celá podmínka dle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Ministerstvo v průběhu řízení o žádosti z údajů uvedených v cestovních dokladech č. AX873288 a č. EP914926 zjistilo, že žalobce území České republiky několikrát opustil, a to v období od 2. 12. 2011 do 1. 4. 2012, od 13. 9. 2013 do 29. 9. 2013, od 7. 12. 2013 do 11. 2. 2014, od 18. 4. 2014 do 27. 4. 2014, od 18. 6. 2014 do 13. 7. 2014, od 26. 11. 2014 do 1. 2. 2015, od 19. 2. 2015 do 22. 3. 2015, od 13. 5. 2015 do 24. 5. 2015, od 20. 10. 2015 do 15. 11. 2015, od 23. 12. 2015 do 19. 1. 2016 a od 29. 4. 2016 do 8. 5. 2016, tj. celková doba nepřítomnosti žalobce činila 398 dnů.
14. Mezi stranami není sporu o tom, že žalobce v době podání žádosti pobýval na území České republiky již více než 10 let a že jednotlivá období jeho nepřítomnosti za posledních 5 let nepřesáhla 6 po sobě jdoucích měsíců. Ve svém souhrnu však měla tato období žalobcovy nepřítomnosti činit 398 dnů, tedy více než 310 dnů stanovených v § 68 odst. 3 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Délka nepřítomnosti žalobce na území proto nemohla být ve sledovaném období započítána, a v důsledku toho nebyla doba pobytu žalobce na území po dobu 5 let nepřetržitá.
15. S tímto závěrem žalobce v podané žalobě nesouhlasil. Tvrdil, že podmínku nepřetržitosti řádně splnil, a to jak ve vztahu k době nepřítomnosti v každém jednotlivém případě, tak v souhrnu (na území pobýval již od roku 2004). Dle žalobce také nebylo zjevné, jak ministerstvo vypočetlo a dospělo k celkové nepřítomnosti žalobce na území ve výši 398 dnů.
16. Tyto námitky nejsou důvodné. Právní úprava v § 68 v odst. 1 zákona o pobytu cizinců výslovně nestanoví žádné časové podmínky, za kterých musí být ona nepřetržitá pětiletá délka pobytu splněna. Při výkladu daného ustanovení je však třeba vycházet z toho, že předmětné ustanovení bylo do zákona o pobytu cizinců vloženo zákonem č. 161/2006 Sb., v souvislosti s transpozicí Směrnice Rady 2003/109/ES ze dne 25. listopadu 2003 o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty (dále jen „Směrnice“). Dle čl. 4 odst. 1 Směrnice: „Členské státy přiznávají právní postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta státním příslušníkům třetích zemí, kteří

bezprostředně před podáním příslušné žádosti pobývali oprávněně a nepřetržitě na jejich území po dobu pěti let.“ (pozn. podtržením zvýraznil krajský soud). Je zjevné, že zákonodárce do § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vložil shodnou podmínku 5 let nepřetržitého pobytu. Ministerstvo a posléze i žalovaná zcela správně vyložily citovanou úpravu v duchu a v souladu s touto Směrnicí (viz str. 2 odst. 4 rozhodnutí ministerstva a str. 4 odst. 4 napadeného rozhodnutí), pokud při posouzení zákonných podmínek nepřetržitého pobytu zohlednily pouze pětileté období bezprostředně předcházející podání žádosti žalobce, a to ke dni podání žádosti o trvalý pobyt. Proto správní orgány také nebyly povinny zkoumat stav od počátku legálního pobytu žalobce v České republice, tj. kdykoli do minulosti. Ostatně tento výkladový závěr podporuje i následný legislativní vývoj ústící do novelizace zákona o pobytu cizinců zákonem č. 222/2017 Sb., který s účinností od 15. 8. 2017 nahradil v § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců slova „po 5 letech nepřetržitého pobytu na území“ slovy „který ke dni podání žádosti pobývá na území nepřetržitě po dobu nejméně 5 let“.

17. Zákonná úprava a judikatura správních soudů nevylučuje, aby byly zohledněny i další období předcházející bezprostřednímu podání žádosti. Dle § 68 odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců se do doby pobytu cizince započítávají i určitá období jeho nepřítomnosti na území; pokud jedno období nebylo delší než 12 po sobě jdoucích měsíců ze závažných důvodů, zejména jde-li o těhotenství a narození dítěte, závažné onemocnění anebo studium nebo odborné školení, je nepřetržitost pobytu zachována, avšak toto období se do doby pobytu podle odstavce 1 nezapočítává. V projednávané věci žalobce v řízení před správním orgánem prvního stupně žádné takové závažné důvody nepřítomnosti na území České republiky netvrdil, resp. tvrdil je až v odvolacím řízení (viz níže). Nebyl proto důvod rozhodné období pobytu žalobce „nastavovat“ směrem do minulosti. Správní orgány zcela správně určily jako rozhodné období 5 let bezprostředně předcházející podání jeho žádosti, přičemž souhrnné období pobytu žalobce mimo území České republiky v tomto rámci stanovily na 398 dnů. Jakým způsobem byl tento počet dní zjištěn a z jakého podkladu, uvedlo ministerstvo na str. 3 odst. 3 až 5 rozhodnutí. Tento postup byl následně aprobován i žalovanou na str. 4 odst. 2 napadeného rozhodnutí. Správní orgány se tak zcela přezkoumatelně vyjádřily k tomu, jak dospěly k celkové době nepřítomnosti žalobce na území České republiky. Vypočtená doba nepřítomnosti žalobce správními orgány pak nebyla zahrnuta do výpočtu doby pobytu žalobce na území dle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a z tohoto důvodu ani doba pobytu žalobce na území nemohla být po dobu 5 let nepřetržitá. Správní orgány tudíž v projednávané věci aplikovaly § 68 zákona o pobytu cizinců zcela správně.
18. Soud neshledal důvodnou ani námitku žalobce týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci, zejména v souvislosti s procesním postupem správních orgánů a provedením výslechu žalobce.
19. Předně je vhodné uvést, že se v dané věci jednalo o řízení zahájené na návrh žalobce, tedy o řízení o žádosti. Větší iniciativa a úsilí o kladné vyřízení věci se v případě řízení o žádosti očekává na straně žadatele, jenž o něco usiluje, včetně bedlivého přístupu k tomu, aby předložil všechny požadované podklady. Vzhledem k tomu, že žádost žalobce o trvalý pobyt měla veškeré náležitosti a neobsahovala jiné vady, které by bránily jejímu projednání, ministerstvo postupovalo správně, pokud žalobce nevyžývalo k doplnění žádosti. Za jinou vadu ve smyslu § 45 odst. 2 správního řádu totiž nelze považovat možnou neúspěšnost žádosti, jako tomu bylo v projednávaném případě. Povinnost správního orgánu vyzvat žadatele k součinnosti v situaci, kdy je zjištěno, že jeho pobyt mimo území

České republiky přesahuje zákonem připuštěnou hranici, nevyplývá ani z § 4 odst. 2 správního řádu. Po správních orgánech nelze požadovat, aby poskytovaly komplexní návod, co by žadatel měl nebo mohl v daném případě dělat, aby dosáhl žádaného účinku. Správní orgány proto nepochybily, pokud žalobce nevyzvaly k součinnosti k objasnění jeho jednotlivých období nepřítomnosti na území.

20. V těchto souvislostech je zřejmé, že základním a také zásadním podkladem pro správní orgány při zjištění jednotlivých období nepřítomnosti žalobce na území byly dva cestovní doklady, které žalobce k žádosti sám předložil. Konkrétně pak správní orgány vycházely z razítek na cestovních dokladech, které označovaly odjezd a příjezd žalobce na území České republiky, vždy s konkrétním datem. Tento postup je, dle názoru soudu, zcela zákonný a správný. Právě vstupní či výstupní razítko má charakter potvrzení, jehož pravdivost se, vzhledem k tomu, že je otištěno v cestovním pasu jakožto veřejné listině, presumuje. Domněnka správnosti záznamů v cestovním dokladu pak plyne i z nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2016/399 ze dne 9. března 2016, kterým se stanoví kodex Unie o pravidlech upravujících přeshraniční pohyb osob (Schengenský hraniční kodex). Článek 12 Schengenského hraničního kodexu přitom umožňuje vyvrátit domněnku doby pobytu vyplývající z přechodových razítek, vyžaduje však předložení věrohodných důkazů. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce se v průběhu řízení o žádosti nepokusil zpochybnit údaje vyplývající z jeho cestovního dokladu, a až v odvolání obecně tvrdil, že nemusejí odpovídat skutečnosti. Pokud však žalobce spolu s žádostí o trvalý pobyt předložil cestovní doklad a měl za to, že vstupní a výstupní razítka neodpovídají skutečnosti, bylo na něm, aby takovou skutečnost prokázal, a za tímto účelem ve správním řízení předložil, resp. navrhl důkazy prokazující opak. Byl to totiž sám žalobce, kdo věděl, kdy a kde se po dobu svého povolení k pobytu na území České republiky reálně zdržoval. Bylo tedy logicky na něm, aby přesvědčivě tvrdil a především doložil svůj skutečný pobyt v případě, že neodpovídal údajům v cestovním dokladu, popř. chtěl prokázat závažné důvody, pro které by se doba jeho nepřítomnosti nezapočítávala do délky pobytu dle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Správním orgánům proto v žádném případě nelze vytýkat, že o zjištěném skutkovém stavu neměly žádné pochybnosti a další dokazování výsledkem žalobce nepovažovaly za nutné (k obdobnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 30. 9. 2016, č. j. 4 Azs 169/2016-46; rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
21. Ze správního spisu (viz protokol ze dne 3. 11. 2016, č. j. OAM-9402-10/TP-2016) dále vyplývá, že se žalobce seznámil s obsahem správního spisu před vydáním rozhodnutí ministerstva. Seznámil se tedy i s podklady pro vydání rozhodnutí, a to mimo jiné i se záznamem o nepřetržitosti pobytu na území České republiky ze dne 13. 10. 2016, č. j. OAM-9402-7/TP-2016, ve kterém byly podrobně uvedeny a podtržením zvýrazněny podmínky pro započtení období nepřítomnosti cizince na území dle § 68 odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců a výslovně uvedeno (a zvýrazněno tučným písmem), že z cestovních dokladů žalobce byla „zjištěna nepřítomnost na území ČR v období předchozích 5 let v trvání 398 dnů“. Žalobce ve svém následném vyjádření k podkladům rozhodnutí ze dne 18. 11. 2016 nijak nezpochybnil konkrétní období své nepřítomnosti na území České republiky plynoucí ze záznamů v cestovních dokladech, a ani neuvedl, že by se mělo jednat o některý z případů tzv. odůvodněné nepřítomnosti. Naopak se vyjádřil tak, že předložil veškeré zákonem požadované listiny, aby jeho žádosti bylo vyhověno a v průběhu správního řízení nezaznamenal, že by správní orgán považoval některou z náležitostí za neúplnou či nesprávnou. Až v odvolacím řízení žalobce tvrdil, že v konkrétních obdobích

nepřítomnosti na území, a to od 1. 1. 2012 do 1. 4. 2012 a od 8. 12. 2013 do 10. 2. 2014, ve své vlasti prodělával léčbu vleklých zranění, a přiložil lékařská potvrzení s úředně ověřenými překlady. Žalovaná tyto nově navrhované důkazy neprovedla s odkazem na zásadu koncentrace řízení v § 82 odst. 4 správního řádu.

22. Soud se neztotožnil s námitkou žalobce, že právě tímto postupem bylo zasaženo do jeho procesních práv. S žalobcem lze souhlasit v tom, že zásada koncentrace řízení není neomezená. V určitých typech řízení je prolomena zásadami uvedenými zejména v § 2 a § 3 správního řádu. Typicky se jedná o řízení o přestupcích. Koncentrační zásada se neuplatní obecně též v řízeních, v nichž má být z moci úřední uložena povinnost (judikatura dovodila, že takovým řízením je i řízení o správním vyhoštění cizince, viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011-48). V projednávané věci se řízení vedlo o žádosti žalobce, bylo tedy zahájeno na návrh, nikoli z moci úřední, a předmětem řízení bylo udělení oprávnění žalobci, nikoli uložení povinnosti. K uplatňování koncentrační zásady běžně dochází též v pobytových věcech cizinců a nepřipouštějí se zde žádné odchylky (z judikatury Nejvyššího správního soudu viz např. bod 25 rozsudku ze dne 29. 8. 2016, č. j. 7 Azs 99/2016-36, bod 12 rozsudku ze dne 3. 3. 2016, č. j. 10 Azs 95/2015-36, či rozsudek ze dne 4. 11. 2015, č. j. 3 Azs 162/2015-43).
23. Samozřejmě ani v řízení o žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu nelze zcela rezignovat na zásadu materiální pravdy dle § 3 správního řádu. Správní orgán (nevyplývá-li ze zákona jinak) je povinen postupovat tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Ze skutečností uvedených výše ovšem nevyplývá, že by ministerstvo mělo mít pochybnosti o skutkovém stavu věci. Údaje na cestovních dokladech byly čitelné, žalobce se s podklady pro rozhodnutí seznámil (a to i s předběžným zjištěním správního orgánu o jeho nepřítomnosti na území České republiky v období předchozích 5 let v trvání 398 dnů), žádné nesrovnalosti ohledně doby nepřítomnosti na území České republiky však netvrdil. Až v odvolacím řízení svou nepřítomnost v určitých obdobích od roku 2012 do 2014 odůvodnil zdravotní indispozicí. Svoji pasivitu v řízení před ministerstvem žalobce zdůvodňoval tím, že mu nebylo známo, že ministerstvo považovalo podmínku nepřetržitosti o pobytu žalobce na území za nesplněnou. S takovou argumentací ovšem nelze souhlasit, neboť jak je již uvedeno výše, žalobce se seznámil i se záznamem ze dne 13. 10. 2016 ohledně podmínek pro konstatování nepřetržitosti pobytu cizince na území České republiky dle § 68 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. V něm bylo uvedeno, že zjištěná nepřítomnost žalobce na území z předložených cestovních dokladů je 398 dnů a zároveň podtrženo písm. e), dle kterého se do doby pobytu započítávají i období nepřítomnosti cizince na území, pokud tato jednotlivá období v souhrnu nepřesáhnou 310 dnů a „pokud jedno období nepřítomnosti cizince na území nebylo delší než 12 po sobě jdoucích měsíců ze závažných důvodů, zejména jde-li o těhotenství a narození dítěte, závažné onemocnění anebo studium nebo odborné školení, nepřetržitost pobytu je zachována, přičemž toto období se do doby pobytu podle odstavce 1 nezapočítává“. Jelikož z posléze předložených potvrzení vyplynulo, že prokazované léčení na Ukrajině probíhalo v letech 2012 až 2014 (nikoli vcelku), žalobce tuto skutečnost mohl a měl uplatnit již v řízení před ministerstvem. Předložená potvrzení sice byla vydána ukrajinskými zdravotnickými orgány až dne 13. 1. 2017, zjevně na žádost žalobce pro potřeby odvolacího řízení v projednávané věci, to však nic nemění na tom, že se jednalo o okolnosti žalobci již dříve známé a mohl je tak v řízení před ministerstvem alespoň

tvrdit. Žalované tudíž nelze vytýkat, že trvala na zásadě koncentrace řízení a s předloženými lékařskými potvrzeními se v napadeném rozhodnutí vypořádala tak, že se nejedná o novou skutečnost, a že je žalobce mohl uplatnit dříve. Soud se proto s nezohledněním těchto tvrzení a předložených dokladů žalovanou v odvolacím řízení ztotožnil.

24. Vzhledem k uvedeným závěrům, a to zejména ohledně skutečnosti, že žalobce byl správním orgánem prvního stupně před vydáním rozhodnutí dostatečně informován o jeho zjištění v otázce nepřetržitosti pobytu na území České republiky a zároveň byl uvedením konkrétních ustanovení zákona o pobytu cizinců poučen o možnosti zachování nepřetržitosti pobytu uvedením závažných důvodů nepřítomnosti (přičemž však v tomto ohledu zůstal pasivním), soud z důvodu nadbytečnosti neprováděl dokazování žalobcem předloženou listinou *Výzva k poskytnutí součinnosti* vydanou Ministerstvem vnitra dne 29. 11. 2016 pod č. j. OAM-13809-8/TP-2015, která měla dle tvrzení žalobce demonstrovat jediný správný způsob součinnosti ministerstva a cizince ohledně problematiky nepřetržitosti pobytu cizince na území České republiky. Dlužno dodat, že z takto ojedinělé listiny ani nelze získat náhled na skutkovou situaci této jiné věci a zjistit, zda se vůbec jedná o porovnatelné případy.

VI. Závěr a náklady řízení

25. Soud tedy shledal námitky žalobce neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
26. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 26. února 2020

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu